

Chemări la Hristos - Rufe zu Christus

Nr. 67 Iunie 2012

67. Ausgabe, Juni 2012

RELIGIA ȘI SĂNĂTATEA OMULUI

Pr. Nicolae DURA

Mai ales în ultimii ani s-au făcut studii de specialitate în care s-a analizat rolul pe care-l are credința sau spiritualitatea asupra sănătății omului. Vreme de zece ani au fost intervievate și analizate 22.000 de persoane în cadrul universităților Texas, Colorado și Florida¹. După strângerea și sistematizarea rezultatelor s-a ajuns clar la constatarea: **cine crede, trăiește mai mult**. S-a ajuns din perspectiva științelor religioase să se constate că „*creștinul se întristează și trece prin perioada de doliu altfel*”². Au urmat alte numeroase studii făcute de medici, psihologi și sociologi care au adăugat: cei credincioși se vindecă după operații mai bine și mai repede decât cei necredincioși. Cei care cred ajung foarte rar în depresii, iar când ajung scapă mult mai repede. De asemenea, s-a precizat că riscul de a suferi de tensiune arterială de către atei fumători este de patru ori mai mare, decât la credincioșii fumători.

Doi medici londonezi: Alex Bunn și David Randall au analizat 1.200 de studii internaționale și 400 de articole de specialitate și au ajuns la concluzia că cine crede în Hristos Domnul trăiește mai mult (cu 7 până la 14 ani) și mai sănătos³. 90% dintre aceste

*Capitolul 2.3 prescurtat din referatul susținut la Facultatea de Teologie Andreiana din Sibiu (7 și 8 iunie 2012) în cadrul programului Erasmus (Teaching Mobility. Teaching programme. Academic year 2011/2012) încheiat între Universitatea L. Blaga din Sibiu și Colegiul Universitar de Pedagogie bisericească Viena/Krems din Austria.

¹ Rezultatele acestor studii au fost publicate în lucrarea: *Glauben heilt – Beten hilft – Und Ärzte können es beweisen. Wer glaubt, lebt länger*, Verlag Ueberruter, Wien 2000, de către Hermi Amberger. Autoare s-a născut în Viena și a studiat: engleză, franceză și teatru. Este jurnalistă și publică în: Vogue, Profil und Kurier, trăiește la New York și Viena.

² Engelbert GROß, *Religion als Wahrnehmung. Konzepte und Praxis in unterschiedlichen Kulturen und Kirchen*, Lit Verlag, Berlin 2006, p. 27.

³ *Das Ergebnis einer Untersuchung der Christian Medical Fellowship (CMF/Christliche Mediziner-Gemeinschaft) mit Sitz in*

studii și analize arată avantajele credinței pentru sănătate și doar 4% susțin și influențe negative. În modul cel mai pregnant sunt evidențiate avantajele credinței asupra sufletului (Psyche), adică un sentiment de mai bună simțire, de confort psihic, de mulțumire, optimism, sens al vieții și mai puțin sentimentul singurătății, al fricii, al depresiilor ori gânduri de autodistrugere. Profesorul psihiatru și neurolog Dr. Raphael Bonelli a scris despre influența benefică și psihohigienică a religiozității. „*Oamenii religioși sunt mai ocrotiți și mai feriți de pericolul dependenței (droguri, alcool), al depresiilor și al sinuciderii*”⁴. Aceasta nu înseamnă că religiozitatea se poate oferi în locul medicinei. Omul religios trăiește adesea mai sănătos fiindcă el nu face exces de alcool, nu consumă droguri, mănâncă cu cumpătare, duce o viață sexuală ordonată, apreciază familia, luptă împotriva egoismului. Religia în calitatea și sensul ei de legătură cu Divinitatea poate birui și depăși frici și stări sufletești apăsătoare.

Oamenii pot să se vindece într-adevăr în biserici atunci când ating sfintele moaște sau obiectele sfinte. Oameni de știință din Sankt Petersburg au dovedit-o și au descoperit și mecanismul „material” al acestui fenomen divin.

S-a afirmat și din perspectivă nereligioasă și științifică: „**Rugăciune este un remediu puternic... Rugăciunea nu numai că reglează toate procesele din organismul uman, ea repară și structura grav afectată a conștiinței**”⁵. Treapta superioară a convorbirii cu Dumnezeu este rugăciunea curată, cea făcută, cum ne învață Sfinții Părinți „în mintea nefurată de gânduri, de concepte, de închipuiri, și este rezultat al unei curățiri profunde a omului de păcate și de patimi... o minte

London. Qelle: www.idea.de (28.04.2011). Tot aici poate fi amintită și lucrarea: Raimar KREMER, *Religiosität und Schlaganfall*, Petr lang Verlag, Frankfurt am Main, 2010, p. 290.

⁴ *Psychiater: Religion kann Ihre Gesundheit fördern*, Der Sonntag, Kathpress Wien, 14.02.10.

⁵ Valeri SLEZIN este șeful Laboratorului de Neuropsihofiziologie al Institutului de Cercetare și Dezvoltare Psihoneurologică Bekhterev din Sankt Petersburg.

supra-plină de Prezența lui Dumnezeu”⁶. Profesorul Slezin a măsurat puterea rugăciunii. El a înregistrat electroencefalogramele unor călugări în timp ce se rugau și a obținut un fenomen neobișnuit - „stingerea” completă a cortexului cerebral. Această stare poate fi observată numai la bebelușii de trei luni, atunci când se află lângă mamele lor, în siguranță absolută. Pe măsură ce persoana crește, această senzație de siguranță dispare, activitatea creierului crește și acest ritm al biocurenților cerebrali devine rar, numai în timpul somnului profund sau al rugăciunii, așa după cum a dovedit omul de știință. Valeri Slezin a numit această stare necunoscută „trezie ușoară, în rugăciune” și a dovedit că are o importanță vitală pentru orice persoană. Rugăciunea este – spunea în 2005 generalul Phillippe Morillon, parlamentar european – un mijloc pe care noi îl deținem și prin care putem să schimbăm multe.

Este un fapt cunoscut că bolile sunt cauzate mai ales de situații negative și afronturi care ne rămân înfipte în minte. În timpul rugăciunii, însă, grijele se mută pe un plan secundar sau chiar dispar cu totul. Astfel, devine posibilă atât vindecarea psihică și morală, cât și cea fizică.

Slujbele bisericești ajută și ele la ameliorarea sănătății. Inginera și electrofiziciană Angelina Malakovskaia, de la Laboratorul de Tehnologie Medicală și Biologică Sankt Petersburg a condus peste o mie de studii pentru a afla caracteristicile sănătății unor enoriași înainte și după slujbă. A rezultat că slujba în biserică normalizează tensiunea și valorile analizei sângelui.

Se pare că rugăciunile pot să neutralizeze chiar și radiațiile. Se știe că după explozia de la Cernobîl, instrumentele de măsură pentru radiații au arătat valori care depășeau capacitatea de măsurare a instrumentului. În apropierea Bisericii Arhanghelului Mihail, însă, aflată la patru km de reactoare, valoarea radiațiilor era normală. „Locașul de închinare este centrul liturgic al creației, el este locul prezenței și lucrării lui Dumnezeu cel în Treime, a Cărui sfințeni transfigurează acest spațiu și sfințește astfel pe om și întreaga creație”⁷. Biserica este un locaș al lucrării harului, energiile divine necreate sunt prezente și lucrătoare în lumea noastră materială, creată.

Oamenii de știință din Sankt Petersburg au confirmat, cu ajutorul experimentelor efectuate, că apa sfințită, semnul Crucii și bătutul clopotelor pot să aibă, de asemenea, proprietăți vindecătoare. De aceea, în Rusia, clopotele bat întotdeauna în cursul epidemiilor. Ultrasunetele emise de clopotele care bat omoară virușii de gripă, hepatită și tifos, aceleași sunete împrăștiate și risipește norii amenințători cu grindini și furtuni nimicitoare. Proteinele virușilor se încovoie și

nu mai poartă infecția, a spus A. Malakovskaia. Semnul crucii are un efect și mai semnificativ: omoară microbii patogeni (bacilul de colon și stafilococi) nu numai în apa de la robinet, ci și în râuri și lacuri. Este chiar mai eficient decât aparatele moderne de dezinfecție cu radiație magnetică. Bunii și străbunii noștri nu începeau să mănânce din pâinea nouă înainte de a o însemna de trei ori cu semnul crucii, de asemenea, înainte de a bea apă – pe câmp, pe dealuri sau prin păduri – se însemnau cu semnul sfintei cruci..

Laboratorul științific al Institutului de Medicină Industrială și Navală Sankt Petersburg a analizat **apa înainte și după sfințire**. A rezultat că dacă se citește rugăciunea Tatăl Nostru și se face semnul Crucii asupra apei, atunci concentrația bacteriilor dăunătoare va fi de o sută de ori mai mică. Radiația electromagnetică dă rezultate mult inferioare. Astfel, îndrumările ortodoxe de a binecuvânta orice mâncare sau băutură nu au numai o valoare spirituală, ci și una preventivă, reală și absolut benefică.

Apa sfințită nu este numai purificată, ci ea își schimbă și structura, devine inofensivă și poate să vindece. Aceasta se poate dovedi cu aparate speciale. Spectrograful indică o densitate optică mai mare a apei sfințite, ca și cum aceasta ar fi înțeles sensul rugăciunilor și l-ar fi păstrat. În mod lămurit este cauza acestei puteri unice de a vindeca⁸. Dumnezeu Ziditorul lumii materiale și spirituale, prin purtarea de grijă asupra firii înconjurătoare, lucrează prin harul Duhului Sfânt, prin energiile Sale necreate asupra lumii și a supra omului pe calea noastră spre împărăția veșnică.

De fapt, unii oameni de știință, au fost capabili să măsoare unele efecte, dovedind cu mijloacele științifice actuale ceea ce Sfinții Părinți știu, prin experiență, de 2000 de ani, dar „mecanismul”, fiind divin, nu poate fi explicat în termeni omenești.

Oameni care erau la un pas de moarte sau pacienți în spitale de boli mentale au suferit transformări miraculoase. Nu numai că le-a dispărut obsesia alcoolului, dar au ajuns să aibă o bună sănătate. Pentru a-și menține această stare, continuă să se roage, să practice cei 12 Pași și să se abțină de la orice substanță cu proprietăți psihotrope recomandă Părintele Meletios Webber⁹, în cartea sa: Twelve Steps of Transformation. Religia reprezintă calea cea mai bună și sigură de ieșire din starea de ne iubire sau de ură, credința în Dumnezeul iubirii îmi dă mie putere să mă vindec de rănilor urii¹⁰, mâniei, egoismului și de

⁸ Maria NEAGU, *Oamenii de știință din Petersburg au descoperit „mecanismul” puterii vindecătoare a sfințitorilor moaște*, în Viața cultelor, Buletin săptămânal de informare religioasă, Anul XX, nr. 941-942, 15 iunie 2012; Tradus din rusă în engleză de Julia Bulighina, iar din engleză în română de Cristina M. C1999-2009 „Pravda Ru”

⁹ *Pașii transformării. Un preot ortodox vorbește despre cei 12 Pași*, Traducere din limba engleza și note Nicoleta Amariei și Claudia Varga, Editura Kolos, Iași – 2008. Autorul este arhimandrit și slujește în Biserica Ortodoxă din America.

¹⁰ Klaus Dieter MÜLLER, *Ist Religion noch ein pädagogisch bedeutsamer Anspruch?*, în: Anzeiger für die Seelsorge. Zeitschrift für Pastoral und Gemeinde, ianuarie 2012, p. 34.

⁶ Adrian LEMENI, Pr. Răzvan IONESCU, *Teologie ortodoxă și știință*, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București 2007, p. 291.

⁷ Dr. LAURENȚIU Streza, Arhiepiscopul Sibiului și Mitropolitul Ardealului, *Catedrala spațiului veșniciei*, în Catedrala mitropolitană din Sibiu, Editura Andreiană Sibiu 2011, p. 7-8.

toate păcatele, mă pot curăți ca să mă apropiez de Dumnezeu Iubire, Lumină și Desăvârșire.

Omul religios deși trăiește în aceeași lume cu cei nereligioși, dar el trăiește altfel, căci el are perspectiva veșniciei. Credința în Dumnezeu îmi dă o altă atitudine de viață atât socială cât și familială. Mă comport în societate ca unul ce am convingerea existenței lui Dumnezeu și îmi rânduiesc viața socială având o conștiință trează și o legătură cu Domnul vieții. În familie credinciosul va avea o atitudine încununată de iubire agapică și nu de calcule egoiste, sociale sau materialiste. Copiii sunt primiți și tratați de către omul religios ca daruri ale lui Dumnezeu¹¹, prin prezența lor inocentă și gingașă vine Dumnezeu în casele noastre. Ei sunt o prezență divină în familie, iar Sfânta Treime este simbolul supremei iubiri în viața de familie. În familia creștină este acasă comuniunea membrilor întreolaltă, dar și cu ceilalți oameni și mai ales cu Dumnezeu iubirii și al comuniunii.

OMUL ȘI LUMEA ACEASTA

Zoe Dumitrescu BUȘULENGA*

Per total nu m-am gândit niciodată la mine. Nu m-am socotit o persoană atât de importantă încât să mă privesc ca pe un obiect demn de contemplat. M-am văzut pe bucăți. Iar opiniile pe bucăți erau foarte diverse, raportat la funcția pe care o îndeplinea fragmentul acela din mine.

Când eram copil, eram foarte timidă. După părerea mea eram și foarte cuminte. Mă socoteam puțin nedreptățită. În jurul meu erau copii foarte frumoși (verișoarele mele) care-mi dădeau complexe încă de atunci. Cu vremea mi-au mai trecut complexele. De toate nu am scăpat însă nici până azi. De cel mai grav, de timiditate, mai ales de timiditatea în public, nu m-am vindecat. În întreaga mea carieră universitară făceam puls peste 90 la fiecare curs și la fiecare seminar, ori de câte ori le vorbeam studenților. Și aveam până la șase ore pe zi. Eram încleștată, crispată, de fiecare dată. Pe măsură ce vorbeam, sub înrâurirea ideilor care se succedau în mintea mea, această stare se risipea. Tot din pricina concepțiilor mele despre ce ar trebui să fie noblețea unui fizic nu m-am dus la mare decât după 50 de ani, când am zis că nu mai sunt femeie, sunt un obiect, deci mă pot expune. Am avut însă șansa (consolarea mai degrabă) că studenții mei se atașau foarte mult de mine. Asta era un medicament pentru complexele mele.

Înainte sfârșitului trebuie să recitesc marile cărți ale literaturii universale.

¹¹ BUNDSCHUH-SCHRAMM Christiane, *Mit Kindern kommt Gott ins Haus. Wie religiöse Erziehung gelingt*, Ostfildern: Schwabenverlag AG, 2007, 175.

Reușesc să stabilesc foarte ușor punți de comunicare cu oamenii. Vin încă la mine oameni foarte tineri. Unii au legătura cu filologia, cei mai mulți nu. Am legături foarte strânse cu Asociația Studenților Creștini Ortodocși. În ultimii 4-5 ani aproape că m-am stabilit la Mănăstirea Văratec. Stau acolo cel puțin opt luni pe an. Respir în acel loc sacralitate. Vin tineri, și de la Teologie, și călugări, și mă vizitează. Preocupările mele au încetat să mai fie exclusiv literare, au devenit și legături spirituale. Îl caut pe Dumnezeu.

Cei care mă vizitează acum îl caută și ei. Unii, dintre călugării mai vârstnici, dintre preoți, L-au și găsit. Sunt pe calea unei nădejdi. Așa și reușesc să ies din contingent. Altfel n-aș putea să trăiesc cu ușurință în atmosfera actuală. Pentru că formația mea este de umanist, de carte, de cultură, așa cum o înțelegeam pe vremuri noi, intelectualii. Aveam niște modele, pe care am încercat să le urmăresc, scara de valori era cumva fixată. Trăiam într-o lume sigură, în măsura în care cultul valorilor stabile îți poate da ție sensul unei stabilități.

Azi, pentru mine personal, pentru cei puțini rămași din generația mea, spectacolul lumii contemporane este dezarmant. Mă simt într-o mare nesiguranță, pentru că toată tabla de valori în care am crezut s-a zguduit. N-aș vrea să spun că s-a și prăbușit. Suntem însă neliniștiți, puțin nedumeriți, suntem și triști; ceea ce se petrece pe planetă nu-ți dă senzația unei liniștiri iminente. Ce se întâmplă acum seamănă cu perioada prăbușirii Imperiului Roman, dar acele zguduirii erau provocate de venirea lui Iisus: era înlocuită o pseudo-spiritualitate cu spiritualitatea adevărată. Dar cine vine la noi astăzi? Ai zice că mai degrabă vine Antihristul, nu Mântuitorul. Nădăjduiesc ca omenirea să-și revină din această clipă de orbire, care cam durează.

Există și o criză a culturii. Mă uit la programele Universităților. Nu mai găsesc nici urmă de greacă, de latină. Respectul pentru clasici nu mai există. Nu ne interesează trecutul, numai prezentul. Iar asta ne taie rădăcinile. O lume fără rădăcini este o lume fără morală. Se vorbește puțin și despre intelectualii dintre cele două războaie mondiale. Sunt nume care nu se mai pronunță, opere care nu se mai citesc, lucrări muzicale care nu se mai cântă. Există un fel de indiferență față de trecut. Lumea a început să uite să vorbească, pentru că nu mai citește.

Din fericire, mai sunt câțiva scriitori din cei vechi. Nu știu în ce măsură mai sunt ei productivi. Primesc foarte multe cărți, mai cu seama poezie. Sunt autori noi foarte tineri. Mă întreb însă de ce nu mai

scriu cei vechi - D. R. Popescu, Breban, Balaiță. Acum apar nume noi. Se fac tot felul de ciudățenii în numele postmodernismului. Am încercat să aflu ce este postmodernismul. I-am întrebat pe ei. N-au fost în stare să-mi răspundă. E o artă din cioburi - totul este fărâmițat - mi s-a spus. Dar Spiritul are o facultate: aceea de integrare, de a face din fragmente o totalitate. Asta au făcut clasicii. Azi am senzația că trăim procesul invers - ne diseminăm, ne risipim.

Eu nu înțeleg un lucru: când e atâta frumusețe întregă pe lume, cum pot să mă duc să mă uit la firimituri, când eu am bucuria integrală a frumuseții? Și, dacă fărâmițăm frumusețea, cum vom mai putea face drumul invers? Credeți că de la manele ne vom mai putea întoarce la Johann Sebastian Bach?

De la Freud încoace s-a produs o mutație: s-a pus sexul în locul capului. Asta e tristețea cea mai mare. Vedeți, la noi, la români, există o cuviință. Anumite cuvinte nu se pronunțau - nu erau niște tabu-uri, dar exista o pudoare. Acum „cuvinița“, cuvântul acesta, a dispărut din dicționar.

Nu am prejudecăți de nici un soi, dar felul în care ne purtăm ucide frumusețea. „Trupul este cortul lui Dumnezeu“, a spus Pavel. Ce facem noi cu el? îl expunem, ca pe o bucată oarecare de carne. E cumplit. Cumplit e și ceea ce s-a întâmplat cu relațiile dintre femei și bărbați. După părerea mea, aici s-a săvârșit o crimă. Fiorul primei întâlniri, dragostea, așteptarea căsătoriei, toate acestea au dispărut. Ce se întâmplă cu noi? Eram un popor de țărani cu frica lui Dumnezeu. La sat încă s-au mai păstrat bunele obiceiuri. Oamenii nu sunt bântuiți de patima cărnii care se expune. Nu se vorbește urât, și asta e bine. Mântuitorul este în noi, e lumina necreată, și noi îl pironim cu fiecare cuvânt al nostru, rău sau murdar.

Pentru mine, marea poezie a fost întotdeauna baia de frumusețe în care m-am cufundat când am avut nevoie de intrarea în altă dimensiune. Poezia ține, după părerea mea, de partea cea mai ascunsă, cea mai intimă a ființei noastre. Poezia echivalează aproape cu o rugăciune. În poezie te cufunzi pentru a te întoarce cu frumusețe. În rugăciune intri pentru a te integra absolutului.

Pentru că intrăm în zona computerului, am pierdut plăcerea de a citi. Eu sunt un cetățean al Galaxiei Gutenberg. Umanismul culturii se sprijină pe lectură, nu pe imagini fugitive. Lectura îți lasă popasurile necesare pentru reflecție, pentru meditație. Pierderea obișnuinței lecturii este pericolul cel mai mare care amenință planeta, pentru că slăbește intelectul, puterea de gândire, și te face să uiți limba. Chiar și eu, după ce am stat cinci ani în Italia, la întoarcere a trebuit să pun mâna pe Eminescu și pe Sadoveanu, ca să-mi refac limba.

Moartea pentru mine înseamnă eliberarea de acest trup. Trecerea în lumea celor vii. Lepădarea acestui trup vremelnic și trecerea în lumea celor vii. Nădăjduiesc. Dacă merit. Asta numai Mântuitorul știe.

Zoe Dumitrescu Bușulenga ([20 august 1920, București](#), + [5 mai 2006, Mănăstirea Văratec](#), Neamț) a fost cercetător, critic și istoric

literar, eseist, filosof al culturii și pedagog român. A fost membră a [Academiei Române](#) și a unor importante instituții culturale europene. După 1989 a ales să se retragă într-o chilie a [mănăstirii Văratec](#), călugărindu-se spre sfârșitul vieții sub numele de Maica Benedicta. A fost înmormântată la [mănăstirea Putna](#).

DESPRE JUDECAREA APROAPELUI

Nicolae Steinhardt

Când un om reușește să facă ceva ce i-a solicitat mult efort, în el începe să lucreze trufia. Cel ce slăbește, se uită cu dispreț la grași, iar cel ce s-a lăsat de fumat răsuște nasul disprețuitor când altul se bălăcește, încă, în viciul său.

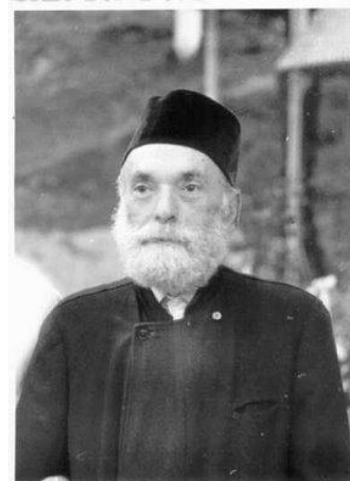
Dacă unul își reprimă cu sânge sexualitatea, se uită cu dispreț și cu trufie către păcătosul, care se căznește să scape de păcat, dar instinctul i-o ia înainte! Ceea ce reușim, ne poate spurca mai ceva decât păcatul însuși. Ceea ce obținem se poate să ne dea peste cap reperele emoționale în așa manieră încât ne umple sufletul de venin.

Banii care vin spre noi ne pot face aroganți și zgârciți, cum succesul ne poate răsturna în abisul înfricoșător al patimilor sufletești. Drumul către iubire se îngustează când ne uităm spre ceilalți de la înălțimea vulturilor aflați în zbor. Blandetea inimii se usucă pe vrejii de dispreț, de ură și de trufie, dacă sufletul nu este pregătit să primească reușita sa cu modestia și grația unei flori. Tot ce reușim pentru noi și ne aduce energie este menit a se întoarce către aceia ce se zbat, încă, în suferință și-n păcat.

Ochii noștri nu sunt concepuți pentru dispreț, ci pentru a exprima cu ei chipul iubirii ce se căznește să iasă din sufletele noastre. Succesele nu ne sunt date spre a ne înfoia în pene, ca în mantiile statuilor, ci pentru a le transforma în dragoste, în dezvoltare și în dăruire pentru cei din jur.

Dacă reprimi foamea în timp ce postești, foamea se va face tot mai mare. Minte ta o să viseze mâncăruri gustoase și alese, mintea o să simtă mirosurile cele mai apetisante chiar și în somn, pentru ca, în ziua următoare, înnebunită de frustrare, să compenseze lipsa ei printr-un dispreț sfidător față de cel ce nu postește. Atunci, postul devine prilej de trufie, de exprimare a orgoliului și a izbânzii trufașe asupra poftelor.

Dar, dincolo de orice, trufia rămâne trufie, iar sentimentul frustrării o confirmă. Dacă ai reușit în viață, nu te agăța de nereușitele altuia, pentru a nu trezi în tine viermele cel aprig al orgoliului și patima înfumurării. Reușita este energia iubirii și a capacității tale de acceptare a vieții, dar ea nu rămâne nemișcată,

nu este ca un munte sau ca un ocean. Îngâmfarea și trufia reușitei te coboară, încetul cu încetul de pe soclul tău, căci ele desenează pe cerul vieții tale evenimente specifice lor.

Slăbește, bucură-te și taci! Lasă-te de fumat, bucură-te și taci! Curăță ograda ta, bucură-te de curățenie și lasă gunoiul vecinului acolo unde vecinul însuși l-a pus. Căci între vecin și gunoiul din curte există o relație ascunsă, niște emoții pe care nu le cunoști, sentimente pe care nu le vei bănuși vreodată și cauze ce vor rămâne, poate, pentru totdeauna ascunse minții și inimii tale.

Între omul gras și grăsimea sa există o relație ascunsă. O înțelegere. Un secret. Un sentiment neînțeles. O emoție neconsumată. O dragoste respinsă. Grăsimea este profesorul grasului. Viciul este profesorul viciosului. Și, în viața noastră nu există profesori mai severi decât viciile și incapacitățile noastre.

Acum știu, știu că orice ură, orice aversiune, orice ținere de minte a răului, orice lipsă de milă, orice lipsă de înțelegere, bunăvoință, simpatie, orice purtare cu oamenii care nu e la nivelul grației și gingășiei unui menuet de Mozart ... este un păcat și o spurcăciune; nu numai omorul, rănirea, lovirea, jefuirea, înjurătura, alungarea, dar orice vulgaritate, desconsiderarea, orice cățărură rea, orice dispreț, orice rea dispoziție este de la diavol și strică totul. Acum știu, am aflat și eu...

LIBERTATEA ESTE ÎNTELEASĂ ASTĂZI CA O ABSENȚĂ A PRINCIPIILOR, CA O SĂLBĂTICIRE A MORAVURILOR, A INDIVIDULUI*

Lidia STĂNILOAE

Vremea în care trăim nu este, din păcate, o reușită și nici o modalitate de existență morală, în care să descoperim creștinismul autentic, valorile etice pe care să le trăim. Lumea de astăzi nu este direcționată astfel. Se caută alte modalități de viață, unele numite în mod fals „progres” și „modernitate”, care nu aduc omului

stabilitate spirituală, certitudinea că se află pe calea cea bună.

Ele îl îndepărtează de la adevăratul drum spre desăvârșire, către care ar trebui să aspirăm cu toții, ferindu-ne de păcatul aducător de moarte. Mesajul Bisericii ortodoxe a Greciei, apărut zilele acestea spune: „Criza pe care o trăim e provocată în mod artificial de către puteri care urmăresc controlul mondial al lumii, a cărei bunăstare n-o doresc”...

Prin libertate, omul se împotrivesc sclaviei inutilului

Lumea este darul lui Dumnezeu, scrie scriitorul francez Olivier Clément. Ea este locul unui neîncetat dialog al omului cu Dumnezeu și al dialogului oamenilor între ei. Numai astfel viața poate crește spiritual, descoperindu-se sensul creației, întrucât căderea în păcatul original a întunecat, dar nu a suprimat caracterul ei harismatic...

Americanul Richard Flemming, specialist în Genetică de la Universitatea Stanford a declarat că toată știința pe care omenirea o flutură astăzi ca pe un stindard, nu poate explica miracolul lumii, al frumuseții, al bucuriei. Nu e singurul. Devine din ce în ce mai evident că, pe lângă tehnica modernă, progresul înseamnă înțelegerea realității în toată complexitatea ei, a unei realități dincolo de cea văzută, a realității minunilor, pe care le trăim zilnic încăpățânându-ne în orbirea noastră să nu le vedem. Progresul înseamnă a lua viața în serios, convingerea că nu poți călca în picioare cele mai elementare reguli, cea mai elementară decență, peste care nu se poate trece. Că a fi om înseamnă a trăi pe un plan al existenței care obligă.

De ce uităm cuviința pe care am moștenit-o de la părinți?

Odinioară, în copilărie citeam basmul în care odată smulse vălurile, crezând că se ascunde sub ele tinerețea fără bătrânețe și viața fără de moarte, se descoperea chipul scorojit al unei vrăjitoare, care răspânda groaza, dar care se topea undeva în nimicnicia răutății ei. Ne mai încumetăm noi să facem același lucru? Să aruncăm departe vălurile mincinoase ale unui așa zis „umanism”, ale unei așa zise „toleranțe”, care tolerează orice în afară de tradițiile noastre, de credința noastră, de solidaritatea reală? Ne încumetăm să nu primim mărul cu care suntem ademeniți? Să nu repetăm o greșală care nu poate avea, așa ca odinioară, decât urmări distrugătoare? Ne încumetăm să ne păstrăm onestitatea? Adevărul este plămânul prin care respirăm certitudinea perenității noastre. A trăi în afara lui înseamnă a trăi într-o anticameră a morții spirituale, o cădere din uliitorul destin de fii ai Săi, pe care ni l-a hărăzit Dumnezeu. Un spectaculos de suprafață care nu înșeală în definitiv pe nimeni, nici măcar pe noi. De ce uităm cuviința pe care am moștenit-o de la părinți, de la generațiile de înaintași, pentru care cinstea, cuvântul dat, nu erau vorbe goale?

Pentru ei a fi creștin nu însemna numai a-ți mărturisi apartenența la o confesiune, ci o convingere devenită adevărata natură. Un spațiu al existenței, în afara căruia nu se poate trăi, garanția veșniciei, a biruinței asupra morții de care ne temem toți. Numai în acest spațiu trăim cu adevărat.

Este curajul curajului de a trăi cu adevărat, de a gândi cu capul propriu, de a nu înghiți hrana otrăvită mestecată de alții! Iată stâlpii pe care se sprijină edificiul vieții, care nu înseamnă un sfârșit ci o pregătire pentru un început definitiv. Dacă dărmăm acești stâlpi totul se prăbușește peste noi. Și apoi? Ne punem oare această întrebare, al cărei răspuns poate fi

doar viața sau moartea, viața veșnică sau moartea în veșnicie? ..

Adevărul eliberează

„*Eu sunt Calea, Adevărul și Viața*” citim în Cartea Sfântă. Adevărul eliberează, ne spune ea, te îndepărtează de dorința de a te învăța mereu în jurul propriei persoane El hrănește iubirea față de semenii, o face să crească, îi descopere darul de a-ți descoperi adevăratul sens al vieții.

Eul tău este adus în fața unui Tu care te întregeste, care ridică omul la rangul de persoană conștientă, independentă prin sine însuși și prin celălalt și depinzând de celălalt, de solitudinea și iubirea lui, așa cum o formulează creștinismul. Astfel se caracterizează teologia comuniunii, așa cum o formulează creștinismul.

În comuniune se identifică preocuparea pentru sine, grija de a-și conduce existența într-un mod pozitiv cu aceeași preocupare, lipsită de egoism, pentru celălalt, considerat în mod propriu ca aproapele său. Realitatea aparte pentru fiecare devine o realitate comună, în care nu mai spunem Eu, ci Eu-Tu, transformând monologul într-un dialog ce izvorăște din iubirea lui Dumnezeu pentru om. Această iubire se proiectează nu numai asupra noastră, a fiecăruia ca persoană creată de Domnul, ci ne cuprinde pe toți, împreună, într-o comuniune dincolo de ceea ce noi am putea realiza fără ajutorul Creatorului, care ne amplifică astfel posibilitățile omenești limitate. Este realitatea infinității Dumnezeirii, care se apropie de noi pentru a ne oferi iubirea Sa și care așteaptă dragostea noastră, dorința noastră de a intra în dialog.

După cum spune Sf. Ioan Scărarul: „*diavolul împiedică pe om să se socoată sătul, chiar dacă ar fi înghițit tot Egiptul și ar fi băut tot Nilul*” (Scara, PG 88,868 C). Prin patimă, dorim cu o voință infinită nimicul, spune Maurice Blondel. Prin patimă umflăm nimicul, ne inflăcăram de el, ne consumăm pentru el, ne mișcăm în zona lui, sfârșind în absența oricărei surse pozitive de existență (D. Stăniloae). Ni se pare că superficialul e profund, consistent și durabil, de aceea ne atrage. După ce o clipă am avut iluzia că ne poate astâmpăra setea de existență adevărată, ne însetează din ce în ce mai mult, dat fiind imposibilitatea lui de a ne satisface. Astfel sentimentul de zădărnici este din ce în ce mai clar, devenind cu vremea o trândăvie spirituală ucigătoare, numită de sfinții Părinți „*acedie*”.

De aceea Sfinții Părinți cer în primul rând o întărire a minții, ceea ce înseamnă o lucrare de voință a minții și efortul omului de a se lumina cu privire la rostul și datoriile sale. E o strânsă împletire a lucrării voluntare cu cea intelectuală, o chestiune de voință, dar și de acțiune a gândirii, cu argumente împotriva păcatului.

Părinții numesc aceasta paza minții, rezistența și atenția trează care veghează permanent la eliminarea oricărui gând al patimii. Ea ține prezentă în minte conștiința iubirii infinitului dumnezeiesc, care o îmbogățește cu sensuri mereu noi. Deci conștiința prezenței lui Dumnezeu în viața noastră este primul

pas al celui care vrea să-și ducă viața înainte spre desăvârșire.

Păcatul a adus materia într-o stare de decădere, de inhibiție

Înfrânarea înseamnă curățirea inimii, reținerea nu numai de la păcatele cotidiene, de la faptele concrete, dar și de la gândurile rele, de la tentația de a ne mândri, de a ne pune pe noi înșine deasupra celorlalți, de a-i disprețui, așa cum a făcut-o fariseul în Pilda Vameșului și a Fariseului: „*Doamne eu nu sunt ca acest vameș păcătos... Eu postesc...*” spune el. Înfrânarea ne oprește de la a-i pizmui pe ceilalți, de a le face rău, de a vedea numai răul în ei... Este strădania noastră de a aduce în inimă gânduri bune, de a ajuta pe ceilalți, de a-i înțelege, Este înfrânarea de la slava deșartă, de la mândria, care, spun Sfinții Părinți este cel mai periculos dușman al sufletului, stând la baza tuturor celorlalte păcate și deschizând drum larg ispitelor care ne fac să alunecăm iarăși din urcușul nostru spre dragostea lui Dumnezeu, spre apropierea de El.

Adevărul central al tuturor adevărilor este evenimentul Învierii, care deschide o nouă eră în istoria omenirii, aceea în care puterea dumnezeiască este definitiv dovedită. Căci dacă Iisus Hristos a înviat din morți, El este cu adevărat Dumnezeu.

Toate posibilitățile omenești iau sfârșit odată cu moartea. Învierea Domnului deschide însă alte perspective, salvarea de moartea veșnică. Hristos ne-a eliberat din păcat prin moartea Sa, iar prin Înviere ne-a făcut părtași vieții veșnice, părtași iubirii, îndurării și bunătații dumnezeiești. Cu aceasta ne-a redat speranța, după cum afirmă cunoscutul teolog luteran Jürgen Moltmann într-una dintre scrierile sale: „Speranța creștină este plasată între amintirea Învierii Lui Hristos și așteptarea vieții viitoare. Orizontul acestei așteptări este plin de lumină, dacă îl legăm de Înviere.” Iar D. Stăniloae spune în Dogmatică: „*Prin Înviere omul a fost făcut capabil de nemurire*”.

Păcatul în care căzuse omul prin neascultare, a adus materia într-o stare de decădere, de inhibiție. El ne-a făcut greoi, inerti, în imposibilitatea de a înțelege cu adevărat realitatea. Iisus Hristos cel Înviat a transformat realitatea umană. Ea își recapătă modelul și scopul real al existenței, materia devenind o unealtă a duhului. Sfântul Apostol Pavel arată că trupul înviat nu este o readucere la viață a trupului vechi, nici o creare a unui trup nou din nimic, ci „o radicală prefacere a trupului muritor, printr-o lucrare creatoare săvârșită asupra trupului vechi” (D. Stăniloae, op. cit.)

Învierea este un fapt concret

În multe dintre scrierile sfinte se accentuează în mod deosebit, că după Înviere mormântul a fost găsit gol. Fapt foarte important, el fundamentează atât istoricitatea de necontestat a Învierii cât și faptul că Învierea nu este o acțiune abstractă, o tranziție teoretică de la moarte la viață, ci un fapt concret, o înviere totală și cu trupul, care atestă realismul învierii. Mormântul găsit gol, după Înviere, stabilește adevărul Învierii ca fapt istoric obiectiv, nu ca o

relatare subiectivă, ca produs al imaginației unor minți exaltate. El este evenimentul concret, menționat în numeroase pagini din Sfânta Scriptură, care a împărțit istoria în două și pe care, trebuie să accentuăm, slabele noastre puteri de exprimare și limbajul omenesc neadekvat îl pot descrie doar cu insuficiența limitelor improprii, rugându-l pe Dumnezeu să ne facă și pe noi părtași la miracolul Învierii, cu nemărginita Sa bunătate și dragoste. Și să ne trimită îngerul plin de strălucire, solia mântuirii noastre, care s-a arătat femeilor mironosițe ce a treia zi s-au îndreptat spre mormânt și care a rostit cuvintele definitive în istoria omenirii: „Nu-l căutați pe Cel Viu între cei morți”.

*Fragment dintr-o conferința susținută de Doamna Lidia Stăniloae la Basel (Elveția), 11 martie 2012.

GRUSSWORT zur

„LANGEN NACHT DER KIRCHEN“

BV Dr. Nicolae DURA, Vorsitzender
des Ökumenischen Rates der Kirchen in Österreich

Als Christen in Österreich danken wir dem dreieinigen Gott, Vater, Sohn und Heiliger Geist, der uns heuer zum achten Mal die Gelegenheit der „Langen Nacht der Kirchen“ schenkt. Viele Menschen besuchen jedes Jahr unsere christlichen Kirchen in der „Langen Nacht“. Es ist für viele ein erstes Herantasten an das Kirchengebäude und für andere ein „Neu sehen lernen“. Mich freut besonders, dass das Wort Jesu, das er den ersten zwei gewählten Jüngern sagte, als diese ihn fragten wo er wohne, eine ganz wichtige Bedeutung zurück bekommt: „Kommt und seht“ (Joh 1,39). Diese Einladung, zum Kommen, zum Schauen und zum Sehen, sprechen wir viel zu selten aus. In der Liebe Christi und mit ehrlicher Freude treffen und begegnen wir uns in unseren Kirchen.

Die „Lange Nacht der Kirchen“ ist ein Abend, an dem wir alle diese Ängste ablegen und unsere Türen öffnen. Wir sind Christus gleich, wenn wir zu denen, die draussen sind, sagen: „Kommt und seht“. So machen wir den Menschen und uns selbst die Begegnung mit unserem Herrn möglich. Zugleich aber hat jede und jeder die Möglichkeit andere christliche Konfessionen kennen zu lernen. Darum geht es ja in der Ökumene, sich gegenseitig kennenzulernen. Zugleich lernt jeder auch sich selbst besser zu verstehen. Dadurch ist es eine echte gegenseitige Bereicherung. Dafür mochte ich als Vorsitzender des Ökumenischen Rates der Kirchen in Österreich allen, die diese Begegnung möglich machen, ein von Herzen kommendes Danke sagen.

Allen Besuchern der „Langen Nacht der Kirchen“ wünsche ich auch im achten Jahr, dass sie ein Zeugnis für die Vielfalt des Glaubens unserer Zeit und eine lebendige Brücke der ökumenischen Gemeinschaft erleben.

http://www.langenachtderkirchen.at/downloads/programmheft_wien_2012.pdf

„Lange Nacht der Kirchen“ mit mehr als 320.000 Besuchern

Mehr als 320.000 Menschen sind österreichweit am 1. Juni 2012 zu den rund 2.600 Veranstaltungen der „Langen Nacht der Kirchen“ gekommen. Das haben die Veranstalter zum Ende der „Langen Nacht“ bekanntgegeben. In der Erzdiözese Wien (Stadt Wien und östliches Niederösterreich) waren bei der "Langen Nacht der Kirchen" insgesamt 162 Gotteshäuser offen. Mehr als 900 Programmangebote standen zur Wahl. Anziehungspunkte waren in Wien neben dem Stephansdom, der mit einer beeindruckenden Lichtinstallation von Victoria Coeln neue Blickwinkel eröffnete, wie immer die außergewöhnlichen Programmpunkte: Viele ließen sich die vielen Stufen auf die Kirchtürme nicht nehmen, um den Blick auf die nächtliche Stadt zu werfen. Andere genossen die musikalischen Highlights, die in vielen Kirchen geboten wurden, und manche suchten die Stille der Gotteshäuser, um sich der Frage nach dem Glauben oder dem Sinn zu stellen. Großen Zulauf gab es zu jenen Orten in den Kirchen, die für Kirchenbesucher normalerweise nicht zugänglich sind - wie Sakristeien, Krypten und Klostergänge.

Die Themenvielfalt bei den rund 2.600 Veranstaltungen reicht von Diskussionen über Ausstellungen, Führungen, Konzerte und Lesungen bis zu Gottesdiensten und anderen spirituellen Angeboten. Spezielle Programmpunkte gibt es auch für Kinder. An der Initiative sind alle 16 im Ökumenischen Rat der Kirchen in Österreich (ÖRKÖ) vertretenen Kirchen beteiligt.

In der **Rumänisch-orthodoxen Andreas-Kirche** gab es folgende Veranstaltungen:
Das Sakrament der Krankensalbung 19:00
Einführung und Erklärung der Ikonographie 20:20
Die Kirche "Ein Tor des Himmels" 21:00
Orthodoxe Kirchenmusik 21:30 – 23:30 Uhr.

Die Lange Nacht hat inzwischen international Schule gemacht. In Tschechien öffnen am 1. Juni sogar 1.200 Kirchen ihre Tore, in der Slowakei sind es immerhin 180. Am 2. Juni laden im ungarischen Sopron neun Kirchen zu einem bunten Programm und eine Woche später, am 8. Juni, beteiligen sich in Estland 13 Kirchen an der dort erstmals

durchgeführten Langen Nacht. Die nächste „Lange Nacht der Kirchen“ ist für 24. Mai 2013 geplant.

<http://www.oekumene.at/site/home/article/858.html>

32. ÖKUMENISCHER THEOLOGISCHER TAG IN LINZ

Mag. Helga J. SCHWARZINGER

Am 10. Mai 2012 waren in der Bischofsaula des Linzer Priesterseminars im Rahmen des jährlichen „Ökumenischen Theologischen Tages“ in Anwesenheit von Diözesanbischof Dr. Ludwig Schwarz knapp 100 ökumenisch Tätige und Interessierte aus verschiedenen Kirchen versammelt. Das Hauptreferat zum Thema „Liturgie und Amt in der orthodoxen Kirche“ hielt Bischofsvikar Dr. Nicolae Dura von der Rumänisch-orthodoxen Kirche in Wien. Superintendent Dr. Gerold Lehner und Dompfarrer Dr. Maximilian Strasser brachten eine evangelische und katholische Sichtweise ein.

Viele Menschen lieben die orthodoxe Liturgie und besuchen gern orthodoxe Kirchen. Dennoch fehlt aus sprachlichen Gründen meist das tiefere Wissen um die Bedeutung der Schrifttexte, Lieder, Gebete und symbolischen Handlungen innerhalb der Liturgie. Deshalb war die detaillierte Darstellung von Aufbau und Dynamik der göttlichen Liturgie durch Pfarrer Dura der Höhepunkt des Vormittags, gefolgt von Ausführungen über das Amtsverständnis in verschiedenen christlichen Traditionen.

Aus den Gruppengesprächen wurde beim abschließenden Dialog mit den Referenten vor allem die Stellung der Frau in der orthodoxen Kirche thematisiert, insbesondere im Hinblick auf die Möglichkeit der Ordination zur Diakonin und Priesterin, sowie Fragen zur Wechselwirkung von Liturgie und Leben, Kirche und Gesellschaft.

BV Dr. Nicolae Dura von der Rumänisch-orthodoxen Kirche Wien erläuterte anschaulich den Aufbau und die Besonderheiten orthodoxer Gottesdienste. „Die göttliche Liturgie ist die Krönung aller Gottesdienste. Der ganze Gottesdienst ist eine Erscheinung des Herrn“, so Dura. Er wies auch darauf hin, dass das Amtsverständnis in der Orthodoxie

anders sei als das der westlichen Theologen. Bischofsvikar Dura ist auch Vorsitzender des Ökumenischen Rates der Kirchen in Österreich (ÖRKÖ).

Dompfarrer Dr. Maximilian Strasser unterstrich, dass Gottesdienst immer in Bezug zur Lebensgestaltung stehe. Liturgie und Kult dürften das Ethos und das Leben aus dem Glauben nicht in den Hintergrund drängen, so Strasser.

Superintendent Dr. Gerold Lehner meinte in Bezug auf orthodoxe und evangelische Gottesdienste: „Die Grundstruktur der Gottesdienste ist gleich, und doch schmecken sie anders.“ Er spielte dabei unter anderem auf die (Nicht-)Verwendung von Weihrauch an. Lehner betonte, das zentrale und verbindende Sakrament des Christentums sei die Taufe; diese stehe vor allen Unterschieden in den christlichen Kirchen.

www.kirchen.at

RUMÄNISCHE EHRENDOKTORWÜRDE FÜR KARDINAL SCHÖNBORN

Kardinal Christoph Schönborn ist mit der Ehrendoktorwürde der rumänischen Universität Iași ausgezeichnet worden. Der Festakt fand am Montagabend in Iași statt.

Der Wiener Erzbischof erhielt die Auszeichnung u.a. für seine Verdienste um den ökumenischen Dialog und seine Bemühungen um die Verbreitung des christlichen Glaubens in der gegenwärtigen Welt, wie es von Seiten der Universität hieß. Die Feier wurde von der orthodox-theologischen und katholisch-theologischen Fakultät der Universität gemeinsam organisiert. Die Laudatio hielt der Dekan der katholischen Fakultät, Prof. Emil Dumea.

Schönborn ist der dritte katholische Kardinal, dem die Ehrendoktorwürde der Universität zuteil wird. Vor ihm erhielten sie bereits Kardinal Karl Lehmann (2004) und Kardinal Zenon Grocholewski (2010). Vor der Verleihung war Schönborn zu einem Gespräch mit dem rumänisch-orthodoxen Erzbischof von Iași, Metropolit Teofan, zusammengetroffen. Weitere Gesprächspartner beim Kurzbesuch in Rumänien waren der katholische Bischof von Iași, Petru Gherghel und Weihbischof Aurel Perca.

Am Dienstagvormittag stand u.a. noch ein Gottesdienst im katholischen Priesterseminar von Iași sowie eine Begegnung mit den Seminaristen auf dem Programm. Im Mittelpunkt des Gesprächs stand dabei der neue katholische Jugendkatechismus „YouCat“.

Kathpress 22.05.12

MOMENTE DUHOVNICEȘTI ÎN COMUNITATEA DIN WIENER NEUSTADT

Duminica Ortodoxiei a adus multă binecuvântare pentru românii ortodocși din localitatea Wiener Neustadt, din Austria și s-a transformat într-o zi de mare bucurie duhovnicească, Sfânta Liturghie fiind oficiată de către Înaltpreasfințitul Părinte Serafim, Mitropolitul Ortodox Român al Germaniei, Europei Centrale și de Nord, prezent pentru prima dată în mijlocul acestei comunități, care în ultimii ani s-a dezvoltat foarte mult din punct de vedere spiritual, numărul credincioșilor prezenți la sfintele slujbe fiind mereu în creștere. Bucuria de a-l avea în mijlocul lor pe Părintele duhovnicesc a fost exprimată încă de la sosirea ierarhului, când a fost întâmpinat după tradiție cu pâine și sare de către tinerele vlăstare îmbrăcate în costume populare și purtând în mâini flori primăvăratece care să exprime voioșia lor și curăția din sufletul copilului. De asemenea, înaltul ierarh a fost întâmpinat de către Pr. Emanuel Nuțu de la Biserica ortodoxă română din Viena, Pr. Diac. Dumitru Dura, secretarul Mitropoliei și de către Părintele Walter Ludwig, starețul Mănăstirii Neukloster, mănăstire care a pus la dispoziția comunității românilor ortodocși o Capelă în care să se poată oficia slujbele religioase.

La slujba Sfintei Liturghii a fost prezent și primarul orașului Wiener Neustadt, domnul Bernhard Müller, care și-a exprimat bucuria că în orașul pe care îl conduce, românii s-au integrat atât de bine și a promis tot ajutorul din partea primăriei pentru ca la Wiener Neustadt românii ortodocși să se simtă acasă. De asemenea, bucuria acestei zile a fost trăită și de către Pr. Nicolae Dura, parohul Bisericii ortodoxe române din Viena și vicarul administrativ al Austriei.

În cuvântul de învățătură, Părintele Mitropolit a explicat ce înseamnă ortodoxia și cum trebuie trăită, a îndemnat la păstrarea și transmiterea dreptei credințe, la rugăciune, post și milostenie, iar la final a mulțumit părintelui stareț și primarului localității pentru prietenia și ajutorul oferit mereu comunității, dăruindu-le ca simbol al recunoștinței câte un album cu Catedrala mitropolitană din Nürnberg. De asemenea, și-a exprimat dorința și nădejdea ca această comunitate să fie organizată într-o parohie, cu preot care să fie în mijlocul credincioșilor și să săvârșească permanent Sfintele Taine ale Bisericii. După Sf. Liturghie cei

aproximativ 150 de credincioși au luat parte la agapa organizată în cinstea acestui binecuvântat moment duhovnicesc.

http://www.basilica.ro/ro/stiri/prima_slujba_arhiereasca_pentru_romanii_ortodocsi_din_orasul_wiener_neustadt_austria_2734.html

Comunitatea românilor ortodocși din această localitate și din împrejurimi s-a dezvoltat în ultimul timp foarte mult, încât s-a simțit nevoia unui loc mai mare ca spațiu, unde să săvășim Sf. Liturghie. Cu ajutorul lui Dumnezeu și cu bunăvoința unor oameni de bună credință, am primit spre folosință o biserică mai încăpătoare, în Güntergasse, nr 14, iar vestea mare este că această biserică poate deveni biserica noastră proprie, pe care să o modificăm și să o înfrumusețăm după tradiția ortodoxă. Demersurile au început, acum așteptând o evaluare și un preț pe care ar trebui să-l plătim. Dar acest lucru poate deveni realitate doar dacă arătăm fiecare dintre noi dărnicie și angajament în acest demers sfânt. De aceea, Vă rugăm pe toți cei care doriți să vă faceți părtași bucuriei de a fi ctitori ai unui Sf. Altar să dăruiți ceva din munca dumneavoastră în contul ce s-a deschis special pentru această biserică: **Bankverbindung: Rumänisch-orthodoxe Kirche in Wiener Neustadt, Bank Austria-Creditanstalt, BLZ 12.000 Konto Nr. 032305955.01**

Aici se săvășește Sf. Liturghie în prima și a treia duminică a lunii, de la ora 10, iar după sfânta slujbă are loc ora de religie cu copiii români care vor să cunoască mai mult despre Dumnezeu și despre biserica ortodoxă. În acest timp, părinții se întrețin la agapa ce se organizează și unde pot să se cunoască mai bine și în caz de nevoie, să se ajute reciproc.

Besuch der Rumänisch-Orthodoxen Kirche durch Studierende der KPH

Studierende der Kirchlichen Pädagogischen Hochschule, Campus Strebersdorf, besuchten im Rahmen der Lehrveranstaltung „Interkulturelles und Interreligiöses Lernen“ am 30. April 2012 die Rumänisch-Orthodoxe Kirche in Wien-Simmering. BV Dr. Nicolae Dura erklärte sehr anschaulich das farbenprächtige und beeindruckende Innere des Gotteshauses. Die Dringlichkeit und Unverzichtbarkeit der religiösen Dimension des Interkulturellen Lernens wurde durch die angesprochenen Beispiele aus dem

Gemeindeleben, der Liturgie und der Katechese deutlich. Für Interkulturelles Lernen im Kontext Schule sind Sensibilität, Empathie, aber auch Sachwissen unverzichtbar.

Das gilt besonders auch für das Interkonfessionelle Lernen, wie dieser Besuch anschaulich aufzeigte. Die Studierenden konnten die berührende Perspektive der Orthodoxen Kirchen als wichtigen Impuls für die zukünftige Arbeit im Bereich Schule so hervorragend kennenlernen. Der Leiter der Lehrveranstaltung, Dr. Erhard Mayerhofer, dankte Dr. Dura für die beeindruckende und herzliche Aufnahme.

HOHE AUSZEICHNUNG FÜR ERZPRIESTER VIEZUIANU

Prof. Mag. Josef A. STANDL

Kürzlich zeichnete die Salzburger Landesregierung den rumänisch-orthodoxen Erzpriester Dr. theol. Dumitru Viezuianu, Salzburg, mit dem Verdienstzeichen des Landes Salzburg aus. Die hohe Landesauszeichnung wurde von Landeshauptfrau Mag. Gaby Burgstaller in der Salzburger Residenz überreicht.

Erzpriester Dumitru Viezuianu mit Gattin im Kreise seiner engsten Mitarbeiter bei der Verleihung der Landesauszeichnung durch Landeshauptfrau Mag. Gaby Burgstaller; im Bild rechts Landtagsvizepräsident a. D. MMag. Michael Neureiter.
Bild: LPB Salzburg

Dumitru Viezuianu ist seit 1985 Erzpriester der rumänisch-orthodoxen Gemeinde Salzburg. In dieser Funktion engagiert er sich seit Jahren auf theologischem und kulturellem Gebiet. Der Erzpriester sieht darüber hinaus auch eine wichtige Aufgabe, die rund 3000 Angehörigen der rumänisch-orthodoxen Christen in Salzburg und Westösterreich im sozialen Bereich zu betreuen. Seit 2001 unterrichtet er an vier Salzburger Gymnasien und einer Volksschule in Salzburg. Darüber hinaus geht er immer wieder Lehraufträgen an der Theologischen Fakultät der Universität Salzburg nach. Seit 1987 ist er überdies als Druckereihelfer in einer Salzburger Zeitungsdruckerei tätig.

Großes Verdienst erwarb sich Viezuianu auch mit der Errichtung einer eigenen Kirche und des Pfarrzentrums (Holzbauten) in Salzburg-Schallmoos. Er konnte dabei auf das gute Verhältnis zwischen seiner Kirche und der katholischen Erzdiözese

Salzburg sowie das Stift St. Peter bauen, die maßgeblich mithalfen.

Dumitru Viezuianu stammt aus Horezu in Rumänien, besuchte das theologische Gymnasium in Craiova und studierte in Bukarest. Die Priesterweihe erhielt er im Kreis Vâlcea. 1985 wurde er zum Pfarrer der rumänisch-orthodoxen Kirche in Salzburg ernannt. 1998 promovierte er an der Universität Bukarest zum Doktor.

TINERI DE CARE NE BUCURĂM

Bianca-Victoria TĂNASE, 15 ani

Pentru a reuși posibilul, trebuie întotdeauna să încerci imposibilul. Un citat din Hermann Hesse. Când am venit în Austria pentru prima oară acum trei ani, toți spuneau că îmi va fi imposibil să reușesc. Am început să învăț germana în vara dinaintea începerii școlii în Austria. Mi-am dorit să am posibilitatea de

a avea o educație excelentă. Când oamenii mă întrebau, de ce nu rămân în România, unde am note atât de bune, unde toate rudele mele locuiau, unde m-am născut, unde aveam mulți prieteni și când îmi spuneau „Îți va fi imposibil” răspundeam mereu „Dar vreau să încerc imposibilul”.

În primele luni în Austria nu a fost deloc ușor pentru mine. Nu puteam să înțeleg tot și mă simțeam singură. Dar m-am gândit în felul următor: „Aceasta a fost decizia mea. Sunt liberă să fac, ceea ce îmi doresc. Vreau să mă întorc în România, unde aveam note bune, mulți prieteni și rude și să uit de această experiență? Sau vreau să dau tot ce pot și să arăt, că imposibilul este posibil?”. M-am decis pentru a doua variantă. Așa că am început să învăț limba germană în fiecare zi, să mă rog la Dumnezeu, că voi reuși, și să fac tot ce puteam.

Nu m-a descurajat faptul că la prima teză de germană am primit nota cinci, sau că pentru a învăța o lecție trebuia să caut majoritatea cuvintelor în dicționar. Nu. Am luptat. Am luptat în fiecare zi. Când astăzi mă întrebă lumea, dacă m-am născut în Austria, și eu le zic că sunt aici de trei ani și că înainte nu am învățat germană decât 3 luni, se uită la mine și îmi spun „Este imposibil”.

Acum la sfârșitul clasei a cincea am primit foaia matricolă. Note de unu. La toate materiile. De când am avut același rezultat în clasa a patra, nu mai spun, că ceva este imposibil. Deoarece cu ajutorul lui Dumnezeu, cu putere și dorință, totul este posibil. Termin primul an de liceu la Gimnaziul Sacré-Coeur Rennweg (clasa 5 E) și mă fascinează limbile străine, dar și științele naturii. Am venit în Austria în clasa a treia de gimnaziu și am reușit într-un an să am o foaie matricolă doar cu note de una. Sunt ferm convinsă că

nimic nu este imposibil și că oricine poate reuși orice cu o credință puternică și destulă dorință.

Maria Magdalena PROBST, 18 ani

Mă numesc Maria Magdalena Probst și am 18 ani. M-am născut la Viena, tatăl meu fiind austriac, dar am copilărit și la țară la bunicii mei în România. Ambele limbi îmi sunt "materne", cum și iubirea de a face și de a asculta muzică preluată de la ambii mei părinți. Ei au ales să cânt la violoncel și le sunt foarte recunoscătoare pentru decizia aceasta. Cântatul la violoncel la un nivel ridicat, studiatul mai ales, cere nu numai timp, liniște, dar și voință și puterea de a repeta de exemplu numai patru note de multe ori, ca să iasa mai bine, să sune mai frumos. Au fost multe zile când nu vroiam să studiez și simțeam că nu lucrez cum trebuie, că nu este eficient ceea ce fac, dar peste câteva zile ceva îmi reușea pentru prima oară bine și starea de nemulțumire de dinainte era învinsă. Așa este și cu rugăciunea și cu credința. Există ore sau zile "slabe", dar deodată se deschid ochii și se vede frumusețea lumii și a vieții. De multe ori este numai un detaliu mic, dar care schimbă mult.

Acum o săptămână am absolvit Liceul de Muzică din Viena, unde am făcut toate materiile ca la un gimnaziu obișnuit, dar unde am cântat și în cor și în orchestră. Din viața mea ca elevă am rămas numai cu amintiri frumoase.

Viena, 29 iunie 2012

Andreia Cezara BLANĂ, 18 ani

Lise Meitner Realgymnasium (Schottenbastei)

Prin mutarea mea la Viena nu numai că a trebuit să mă integrez într-o societate diferită din punct de vedere social și cultural, unde învățatul limbii reprezintă un atu dar până și modul de a te manifesta la școală în jurul unor oameni noi, trebuie să fie unul bine gândit.

Începutul meu în societatea vieneză este însoțit de incredibilul efort de a învăța o limbă pe care o puteam stăpâni teoretic, dar pe care practic abia îi puteam desluși înțelesul. Având însă în jurul tău oameni al căror sprijin moral te întărește, se transformă această piedică într-un pas sigur spre propria maturitate. Școala este decisivă în viața unui om, marcându-i de altfel și primele semne spre devenirea sa ca adult. Făcând liceul la Viena am învățat multe lucruri care vor avea o mare importanță în viitoarea mea cariera, dar care fără biserică și religie poate ar cădea într-un abis al uitării. Fiind călăuzită de învățămintele unor preoți

minunați și prin absolvirea bacalaureatului, inclusiv cea a cursului de religie, am reușit să mă simt ca acasă într-o lume cu totul necunoscută, cu oameni mai mult sau mai puțin însetați de dorul de propria patrie.

Teama pe care mi-a înfiripat-o acest nou început la Viena nu a devenit mai mică nici în fața celui mai important examen în viața unui școlar: Matura (Bacalaureat). Acest cuvânt austriac se poate identifica în românește cu cuvântul "matur", care nu reprezintă o asociere greșită. A trece de la o viață coordonată de învățat, unde responsabilitatea este lăsată pe umerii părinților la una unde totul se rezumă la propriile decizii înseamnă a te maturiza. Învățatul pentru Matura ne deschide ochii spre viitoarea carieră și ceea ce cu adevărat vrem să realizăm în viață.

Având mai multe gânduri în privința planurilor mele de viitor, m-am decis într-un final să mă alătur acelor oameni care se luptă zi de zi în speranța că vor găsi soluția unor probleme care acum par de negăsit și anume: Cercetarea în bio-chimie. Având alături un sprijin divin plin de bunătate, înțelegere și dragoste mă las în mâna Lui și sper la un viitor nu bogat din punct de vedere material, ci bogat din punct de vedere spiritual.

GEDENKGOTTESDIENST FÜR DIE HELDEN

Foto: KNÖPFL

Gemäß der rumänisch-orthodoxen Tradition werden jedes Jahr zu Christi Himmelfahrt spezielle Gedenkgottesdienste zelebriert. Auch heuer am 22. Mai haben wir für die rumänischen Soldaten in den Friedhöfen in Tulln und Zwentendorf gebetet. Die Andacht wurde im Tulln für die dort 46 begrabenen Soldaten und im Zwentendorf für die 155 rumänische Soldaten organisiert, die im ersten Weltkrieg hier ihr Leben gelassen haben. An den Gottesdienst haben folgende Persönlichkeiten Botschafterin Silvia Davidoiu, Bürgermeister Ing. Hermann Kühtreiber, Oberst Cătălin Tudor, Professor Dieter Winkler, Präsident des Österreichischen Schwarzenkreuzes u.a. teil genommen. Der Gottesdienst wurde von Pfarrer Nicolae Dura und Priester Emanuel Nutu mit den Ministranten Andreas Kramer, Jürgen Mittenhuber, Florian Sanda, Fabian Kaufmann und Stefanie Kramer zelebriert.

Elevi după rugăciunea de mulțumire la sfârșitul anului școlar, 23.06.2012

Anunțuri:

Comunitatea noastră are bucuria să Vă anunțe că pagina de internet: <http://www.rumkirche.at> se prezintă în haină nouă și actualizată. Să ne ajute Dumnezeu să fie și ea o cale de comunicare și un pod bun spre inimile și mințile celor ce caută să se bucure de apa cea limpede a Sfintei Ortodoxii.

Sâmbătă 8 septembrie 2012, la ora 17,30 vom face **rugăciunea de început de an școlar** pentru elevii ortodocși români din Viena. Dragi părinți și elevi Vă așteptăm cu multă bucurie!

ORTHODOXEJUGEND.AT

Sâmbătă 29 septembrie 2012 de la ora 9,00 până la ora 16,30 va avea loc cea dintâi întâlnire a tinerilor ortodocși din Viena 1210, Mayerweckstraße 1-3, Kirchliche Pädagogische Hochschulen

www.orthodoxejugend.at.

Vă așteptăm cu drag!!

Chemări la Hristos - Rufe zu Christus
RUFE zu CHRISTUS - Chemări la Hristos
 Herausgeber: Rumänisch-orthodoxes Pfarramt
Capela: 1010-WIEN, Löwelstraße 8/2 Tel. & Fax: 533 79 63
Biserica: 1110-WIEN, Simmeringer Hauptstr. 161
 Tel. & Fax: 533.03.29; www.rumkirche.at
 Pr. Nicolae DURA Tel. 0699/17 37 87 74;
 E-mail: pr.dura@rumkirche.at
 Pr. Emanuel NUȚU Tel. 0676/42 32 426;
 E-mail: pr.nutu@rumkirche.at
P.b.b. Verlagspostamt 1014 Wien "GZ03Z034851 M"

VACANȚĂ BINECUVÂNTATĂ ȘI PLĂCUTĂ !
GESEGNETE UND ERHOLSAME URLAUBSZEIT!
NEHMEN SIE SICH MEHR ZEIT MIT GOTT, MIT DER NATUR UND MIT ANDEREN MENSCHEN!

Bankverbindung: Rumänisch-orthodoxe Kirche in Wien, Bank Austria-Creditanstalt, BLZ 12.000 Konto Nr. 032305955.00